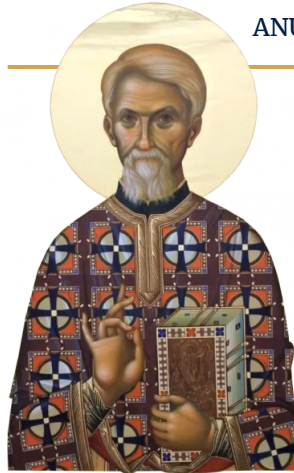

Parohia
„Înălțarea Domnului”

ANUL VII • NR. 19 (177) • 4 OCTOMBRIE 2026

Credință vie. Bucurie deplină

„Unde iubirea nu poate face nimic, nu există altă putere care să mai poată ajuta.”

Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae

Str. Crinilor 45,
Pașcani, jud. Iași

@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh:
Pr. Marius Ionuț Tabarcea
+40 745 776 456

Coslujitor:
Pr. Leonardo Ioan Atudorei
+40 747 580 111

Orâmpie din lumina sărbătorii

Iubirea vrăjmașilor – porunca ce ne face asemenea lui Hristos

În Duminica a 19-a după Rusalii, Evanghelia ne pune înaintea unuia dintre cele mai greu de primit cuvinte ale Mântuitorului: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc” (Luca 6, 27).

De ce să-i iubim pe cei care ne-au rănit? Nu pentru că răul lor ar fi bun și nici pentru că trebuie să ne prefacem că nu ne-au făcut nedreptate. Îi iubim pentru că nu vrem ca răul primit să ajungă să locuiască și în inima noastră. Iubirea vrăjmașului este, înainte de toate, eliberarea sufletului de ură.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune că, atunci când facem bine celui care ne-a făcut rău, nu doar îl biruim pe el, ci biruim și răul din noi. Iar Sfântul Siluan Athonitul ne amintește că semnul unei inimi care îl caută cu adevărat pe Dumnezeu este rugăciunea pentru cei care ne fac rău.

A-ți iubi vrăjmașul nu înseamnă să-l numești prieten. Înseamnă să nu-i dorești pierzarea. Să poți spune: „Doamne, luminează-l pe el și păzește-mi și mie inima de ură.”

RECOMANDARE DE LECTURĂ

Sfânta Scriptură, izvor de înțelepciune

Cartea I Regi

Cartea I Regi este una dintre cele mai vii și mai surprinzătoare cărți ale Vechiului Testament. În centrul ei se află trei personaje: Samuel, Saul și David, prin ale căror vieți descoperim atât lucrarea lui Dumnezeu în istoria poporului ales, cât și drama libertății omului.

Cartea începe cu **nașterea și chemarea profetului Samuel**, copilul dăruit lui Dumnezeu de mama sa, Ana. „Vorbește, Doamne, că robul Tău ascultă” devine una dintre cheile întregii cărți: Dumnezeu cheamă, dar omul trebuie să învețe să asculte.

Poporul cere un rege, iar **Saul** este ales și uns. La început, el pare omul potrivit pentru această misiune. Treptat însă, neascultarea și dorința de a urma propria voință îl îndepărtează de Dumnezeu. În contrast, apare **David**, tânărul păstor ales de Dumnezeu și uns de Samuel. **Episodul luptei cu Goliat** este probabil cel mai cunoscut, dar adevărata frumusețe a personajului se vede mai târziu, în felul în care David refuză să-și răzbune nedreptățile asupra lui Saul.

I Regi nu este doar o carte despre începuturile monarhiei israelite. Este o carte despre ascultare, răbdare, ispită și libertate. Ea arată că puterea, curajul sau poziția socială nu sunt suficiente atunci când inima omului se îndepărtează de Dumnezeu.

Poate cea mai actuală lecție a cărții este aceasta: **Dumnezeu nu caută oameni fără slăbiciuni, ci oameni care știu să-I asculte glasul și să se întoarcă spre El.** Între Saul și David se află, de fapt, două feluri de a trăi înaintea lui Dumnezeu: unul în care omul vrea să-și facă singur voia și altul în care, chiar căzând, învață să se încreadă în Dumnezeu.

Sub acoperirea sfinților Sărbătoriții săptămânii

6.10 Sf. Apostol TOMA

9.10 Sf. Cuvioasă ATANASIA

10.10 Sf. Cuvios TEOFIL Mărturisitorul

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru (39) Ectenia cererilor

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”,
Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Preotul: *Să plinim rugăciunea noastră Domnului.***Poporul:** *Doamne, miluiește.*

Verbul „a plini” are aici un dublu sens: pe de o parte, a umple, a întregi, a completa rugăciunea, pe de alta, a o preface în faptă. Cu alte cuvinte, rugăciunea pe care o facem din mers trebuie dusă până la capăt, dar, în același timp, ea nu trebuie să rămână o simplă rostire formală, ci se cere trăită launtric prin participarea conștiinței și trezvia duhului.

Preotul: *Pentru Cinstitele Daruri ce sunt puse înainte, Domnului să ne rugăm.***Poporul:** *Doamne, miluiește.*

Am precizat altă dată că, în aceste momente ale Liturghiei, e incorect să vorbim de *Sfintele Daruri*, de vreme ce ele încă nu sunt sfințite. Acum vreau doar să subliniez că sintagma *Cinstitele Daruri* e corectă, dar că termenul original, tradus prin *Cinstitele*, înseamnă mult mai mult: prețioasele, neprețuitele, adică ceea ce nu poate fi omenește evaluat. Aceasta datorită faptului că, deși nu sunt altceva decât pâine și vin, ele urmează să se prefacă în Trupul și Sângele Domnului, ceea ce, într-adevăr, depășește orice posibilitate omenească de evaluare. Odată aduse, ele sunt puse înainte pe jertfelnicul de pe sfânta masă, unde va avea loc prefacerea prin sfințire.

În continuare, **Preotul** rostește **trei stihuri** din ectenia mare, repetându-le, în care timp, prin atenție distributivă, citește în taină **Rugăciunea punerii înainte: Doamne, Dumnezeule, Atotțiitorule, Cel ce numai Tu ești singurul Sfânt, Cel ce primești jertfă de laudă de la cei ce pe Tine Te cheamă cu toată inima, primește și rugăciunea noastră, a păcătoșilor, și du-o la sfântul Tău jertfelnic; fă-ne să fim vrednici a-Ți aduce daruri și jertfe duhovnicești pentru păcatele noastre și pentru cele din neștiință ale poporului. Și ne învrednicește să aflăm har înaintea Ta, pentru ca jertfa noastră să fie bineprimită, iar duhul cel bun al harului Tău să se sălășluiește peste noi, peste aceste Daruri ce sunt puse înainte și peste tot poporul Tău.**

Rugăciunea, rostită în numele preotului și al întregii tagmei preoțești, îi este adresată lui Dumnezeu-Tatăl, pentru că Lui îi sunt puse înainte Cinstitele Daruri care îi vor fi aduse ca jertfă nesângeroasă. Aceasta este, de fapt, o rostire introductivă, deoarece, așa cum vom vedea, tot lui Dumnezeu-Tatăl îi va fi adresată rugăciunea de sfințire a Darurilor.

Prin jertfa duhovnicească se va dobândi iertarea păcatelor, atât ale preotului, cât și ale poporului. Pentru aceasta însă e nevoie ca ea să se înalțe până la jertfelnicul cel mai presus de ceruri al lui Dumnezeu. rugăciunea este aceea care înlătură piedicile și netezește cărarea. Dar nici ea, rugăciunea, nu răzbește până la capăt dacă nu e ajutată **harul lui Dumnezeu**. Harul în sine are un duh bun, adică o suflare lină, caldă, luminoasă ce împânzește văzduhul înainte de a devei rouă, pe care preotul o cere, prin rugăciune, să plutească și aici, peste noi, slujitorii din altar, peste aceste Daruri ce sunt puse înainte, cărora noi le slujim, și peste tot poporul Tău, cel care, prin jertfă de laudă, este împreună-slujitor. Superbă imagine a Împărăției Cerurilor în Biserica lui Hristos! (Va urma)

#11

De ce sărutăm icoanele?

Atunci când intrăm într-o biserică ortodoxă, este firesc să vedem credincioși care se apropie de icoane, se închină și le sărută. Pentru cineva care nu cunoaște înțelesul acestui gest, el poate părea doar o formă de evlavie. În realitate, sărutarea icoanei are un profund înțeles teologic.

În primul rând, **nu cinstim materia din care este făcută icoana, ci persoana reprezentată în ea**. Atunci când sărutăm icoana Mântuitorului, ne exprimăm iubirea și cinstirea față de Hristos; când sărutăm icoana Maicii Domnului sau a unui sfânt, cinstirea se îndreaptă către persoana reprezentată.

Icoana ne ajută să ne îndreptăm mintea și inima către Dumnezeu și către sfinții Săi. Ea nu este un idol și nu este considerată dumnezeu. Diferența este esențială: idolului i se aduce adorare, în timp ce icoanei i se acordă cinstire, iar adorarea aparține numai lui Dumnezeu.

Această înțelegere a fost formulată limpede de Biserică la Sinodul al VII-lea Ecumenic de la Niceea, în anul 787, care a reafirmat cinstirea icoanelor în Biserica Ortodoxă.

Sfântul Ioan Damaschin explică faptul că, prin icoană, cinstirea se îndreaptă către cel reprezentat. De aceea, atunci când sărutăm o icoană, gestul nostru este asemenea unui sărut oferit unei persoane iubite, numai că aici iubirea se exprimă înaintea chipului celui reprezentat.

„Și a zis Dumnezeu: Să facem om după chipul și asemănarea Noastră.” (Facerea 1, 26)

Omul însuși este creat „după chipul” lui Dumnezeu. Icoana amintește, într-un alt mod, de această realitate: Dumnezeu S-a făcut văzut în Persoana Fiului, Iisus Hristos.

„Cinstirea adusă icoanei se îndreaptă către cel înfățișat în icoană.” (Sfântul Ioan Damaschin)

Această formulare rezumă învățătura Bisericii despre icoană: cinstirea nu se oprește la lemn și vopsea, ci se îndreaptă către persoana reprezentată.

Să reținem!

- ✓ Icoana nu este idol și nu este adorată.
- ✓ Prin icoană îl cinstim pe cel reprezentat în ea.
- ✓ Sărutarea icoanei este un gest de iubire, respect și cinstire.
- ✓ Adorarea este rezervată numai lui Dumnezeu.
- ✓ Icoana ne ajută să ne ridicăm mintea de la cele văzute către realitatea duhovnicească.

Întrebare pentru suflet

Când mă apropii de o icoană, mă gândesc la lemnul și culorile ei sau la Persoana pe care o reprezintă?